

Po Spalio VELIAVA

LKP ROKIŠKIO RAJONO KOMITETO IR RAJONO
DARBO ŽMONIŲ DEPUTATŲ TARYBOS ORGANAS

Rokiškis, 1957 m. rugpiūčio mėn. 1 d., ketvirtadienis
Nr. 60 (1596) ♦ Eina nuo 1944 metų ♦ Kaina 15 kap.

LAIKU IR BE NUOSTOLIŲ ATLIKIME RUGIAPIŪTĘ

Rugiapiūtė — tai labai svarbus ir atsakingas darbas, nes nuo to, kaip rugiai greit ir be nuostolių bus nuimti, sudoroti, žymia dalimi priklausys tolesnis gyvulininkystės vystymas bei kolūkių ekonomikos kilimas. Mūsų respublikos kolūčiai yra atleisti nuo grūdų paruošų, kas įgalins paklikti daugiau grūdų gyvuliams bei išduoti už darbadienius kolūkiečiams.

Gražūs šiemet rugiai beveik 200 hektarų plote užaugo „Šetekšnos“ kolūkyje. Laukiama, kad vidutinis derlingumas iš ha bus 7—8 centneriai. „Turėsime šiemet geros duonutės“ — džiaugiasi kolūčio žemdirbiai.

Tačiau dar didesnis džiaugsmas bus rudenį, kada visi grūdai bus aruoduose. Dabar šetekšniečiai ėmėsi darbo. Praėjusį šeštadienį kolūkyje, viename iš pirmųjų rajone, buvo pradėta rugiapiūtė. Į darbą buvo paleistos 9 kertamosios mašinos. Kertamųjų vairuotojų tarpe tuojau išsivystė gyvas socialistinis lenktyniavimas. Per pirmąją dieną vairuotojas Povilas Masionis nukirto 4 ha rugių. Sekančią dieną išdirbis padidėjo dar puse hektaro. Rugių krovimui gerai paruošti visi klojimai bei sandėliai.

Vakar organizuotai pradėjo kirsti rugius „Jaunosios gvardijos“ kolūčio žemdirbiai. Beveik visi rugiai bus nukiršti kertamosiomis mašinomis. Kolūkyje yra apie 40 ha truputį pagulusių rugių, kurie pjaunami dalgiais. Tam tikslui suorganizuota 12 kolūkiečių brigada. Panašių pavyzdžių galima rasti „Atžalyno“ ir eilėje kitų kolūkių.

Rugiapiūtė spartėja

Rokiškio tarybinio ūkio Šilaitių skyriuje pribrendo gausus rugių derlius. Prieš porą dienų skyriuje buvo pradėta rugiapiūtė.

Pirmuosius pradalgius išvarė darbininkai S. Jakuntavičius ir P. Zdanavičius. Per pirmąsias

derliaus nuėmimas — vienas iš atsakingiausių MTS darbų. Šiuo metu MTS turi dirbti laikrodžio tikslumu. Deja, to negalima pasakyti apie Rokiškio ir Panemunėlio MTS. Nevisi Rokiškio MTS kombainai išvykę į kolūkius. Neatremontuotos visos kuilimosios bei joms sukti motorai. Panemunėlio MTS iš 12 kombainų atremontuoti tik keturi. Šios savaitės pabaigoje „Šetekšnos“ kolūčio nariai, esant giedriam orui, pradės rugių vežimą, o po to galėtų kultū. Tačiau Panemunėlio MTS vis dar neatsiunčia kuilimosios. Tokia padėtis kelia rimtą kolūkiečių susirūpinimą ir parodo MTS vadovų nerūpestingumą tokiam svarbiam reikalui.

Rimtą nerimą kelia esanti padėtis „Žvaigždės“ kolūkyje. Apie tai jau buvo rašyta praėjusio „Po Spalio vėliava“ laikraščio numeryje. Tačiau išvadų padaryta labai mažai.

Rugiapiūtės metu sprendžiamas veislinių pasėlių išplėtimo uždavinys, o šis klausimas rajone yra labai apleistas. Veisliniai pasėliai šiais metais tesudaro vos 10 proc. Todėl šiuo metu veislinį derlių reikia atskirai sukrauti ir iškulti.

Derliaus nuėmimo metu turi įvairiai ir lanksčiai dirbti partinės ir tarybinės organizacijos. Jų uždavinys — organizuoti kovingą socialistinį lenktyniavimą, vesti platų aiškinamąjį darbą.

Draugai kolūkiečiai! Nuimkime gausų kolūkinį derlių laiku ir be mažiausių nuostolių. Kuo turtingesnis bus derlius, tuo geresnis bus mūsų ir visų darbo žmonių gyvenimas.

dienas buvo nukirsta virš 25 ha rugių.

Aktyviai rugiapiūtės darbuose dalyvauja taip pat ir atostogaujantieji moksleiviai Zdanavičius, Katinauskaitė ir kiti. Rugiapiūtės darbai kasdien vis spartėja.

J. Čepukas

ANTRASIS RESPUBLIKINIS KAIMO KORESPONDENTŲ SUAŽIAVIMAS

Liepos 23—24 d. d. Vilniuje įvyko antrasis respublikinis kaimo korespondentų suvažiavimas. Lietuvos TSR Valstybinio akademinio dramos teatro salėje susirinko laukininkystės bei gyvulininkystės darbuotojai, mechanizato-

riai, kaimo aktyvistai, partiniai, tarybiniai ir laikraščių darbuotojai. Iš viso daugiau kaip 400 žmonių.

Pranešimą apie spaudos ir kaimo korespondentų uždavinius padarė „Valstiečių laikraščio“ redaktorius drg. J. KAROSAS.

— Antrasis respublikinis kaimo korespondentų suvažiavimas, — sako pranešėjas, — vyksta tuo metu, kai mūsų plačiosios Tėvynės darbo žmonės ruošiasi garbingai sutikti 40-ąsias Didžiosios Spalio socialistinės revoliucijos metines. Vykdydama istorinius TSKP XX suvažiavimo nutarimus, tarybinė liaudies, Komunistų partijos vadovaujama, pasiekia vis naujus ir naujus laimėjimus vystydama ekonomiką ir kultūrą.

Tarybinės liaudies kovoje už partijos ir vyriausybės iškeltų uždavinių įvykdymą, už darbo žmonių gerovės pakėlimą svarbus vaidmuo priklauso mūsų spaudai. Ji nuolat budi liaudies interesų sargyboje, aktyviai kovoja už taikos išsaugojimą ir sustiprinimą. Mūsų spaudos jėgą ir gyvybingumą sudaro jos aukštas idėjinis lygis, teisingumas, principingumas, nesitaikstymas su trūkumais. Štai kodėl tarybiniai žmonės taip karštai myli savo spaudą, laiko ją geriausiu draugu ir patarėju.

Pagrindinė grandis, rišanti laikraštį su darbo žmonėmis, yra darbininkų ir kaimo korespondentai. Iš jų laiškų redakcijos, sužino, kuo dabar gyvena kolūkiečiai, darbininkai, specialistai, kas labiausiai domina skaitytoją.

Kritika spaudos puslapiuose, kaip taisyklė, yra veiksminga. Deja, dar yra tokių organizacijų ir vadovų, kurie nereaguoja į spaudos signalus, nemėgsta kritikos.

Blogai reaguoja į spaudos signalus Kalvarijos, Šiaulių ir Panevėžio rajonų vykdomieji komitetai, partijos Kauno ir Telšių rajonų komitetai.

Spaudos pasisakymų jėga ir veiksmingumas žymiu mastu priklauso nuo pačių kaimo kores-

pondentų, kurie privalo teisingai nušviesti gyvenimą. Deja, jų tarpe pasitaiko nesąžiningų žmonių, kurie iškraipo faktus, plagijuoja. Dėl nesąžiningos, chalturiškos pažiūros į korespondento pareigas respublikinių laikraščių re-

Pranešėjas J. Karosas.

dakcijos buvo priverstos nutraukti bendrabarbiavimą su Kazakevičium iš Linkuvos rajono, Ūsu — iš Dotnuvos rajono, Bernotavičium — iš Varenos rajono ir kitais.

Didelę pagalbą kaimo korespondentai turi teikti laikraščiams propaguojant ir skleidžiant žemės ūkio mokslo pasiekimus ir priešakinį patyrimą.

Po pranešimo pradedo diskusijos. Per dvi suvažiavimo dienas kalbėjo 26 žmonės — kolūkiečiai, kolūkių pirmininkai, žemės ūkio specialistai, kaimo mokytojai. Suvažiavime taip pat pasisakė respublikinių laikraščių redaktoriai.

Šiandien kaime sunku būtų surasti kaimą, į kurį kasdien laiškininkas neatneštų naujo laikraščio, — pasakė Pakruojo rajono „Gimtosios žemės“ kolūčio pirmininkas J. Prikockis. — Daugelis mūsų kolūkiečių šeimų prenumeruoja po 2—3 laikraščius ir žurnalus. Taip jokiū būdu negalėjo būti Lietuvą valdant buržuazijai.

Apie didelį tarybinės spaudos populiarumą ir jos autoritetą kaime kalbėjo Panevėžio rajono „Pašuojų“ žemės ūkio artelės kolūktietis P. Venslavičius, Šakių rajono mokytojas V. La-

gunaitis, bibliotekininkė iš Joniškio rajono K. Poželos vardo kolūčio B. Žkabauskaitė ir kiti.

Vilniaus rajono „Naujo gyvenimo“ kolūčio pirmininkas P. Suchanovas pareiškė, kad laikraštis „Sovietskaja Litva“ ne visada paremia kolūkiečių iniciatyvą, dažnai šiame laikraštyje daugiausiai spausdinama etatinių darbuotojų medžiaga. Pavyzdžiui, praėitų metų lapkričio mėnesį surengėme vakarą tema „Saugok savojo kolūčio garbę“. Šis vakaras buvo labai įdomus. Jame dalyvavo „Sovietskaja Litva“ darbuotojai. Tačiau laikraštis apie tai neatspausdino net mažos žinutės, o vis tik apie tai rado reikalą parašyti sąjunginis laikraštis „Izvestijos“.

— Respublikiniai ir rajoniniai laikraščiai propaguoja pramonės, žemės ūkio darbuotojų patyrimą, — pareiškė Troškūnų rajono laikraščio darbuotojas drg. K. Markūnas. — Tačiau mūsų rajoninės spaudos darbuotojų patyrimo beveik niekas neapibendrina. Mums į pagalbą turėtų ateiti respublikiniai laikraščiai, spausdindami atskirų laikraščio darbuotojų pasisakymus.

Suvažiavimo dalyviai pareiškė pageidavimą, kad kaimo korespondentams rajoninių laikraščių redakcijose būtų dažniau rengiami seminariai, pasitarimai.

Iš suvažiavimo tribūnos nuskambėjo rūsūs žodžiai kritikos užgniaujėjų adresu.

— Aš „Tarybinės moteries“ žurnale, — kalba mokytojas V. Lagūnaitis, — atspausdinau savo reportažą „Svetima dukterė“. Dėl jo įsizėdė Šakių rajono liaudies švietimo skyriaus vedėjas drg. Bosas. Jam nepatiko, kad aš iškėliau švietimo įstaigų darbo negeroves.

Vilkaviškio tarybinio ūkio partinės organizacijos sekretorius T. Pangois pasakė, kad kai kurios organizacijos nevisada jautriai reaguoja į kritiką jų adresu.

— Už tai, kad aš kritikuodavau buvusį mūsų

žemės ūkio artelės pirmininką drg. Ablazevičių, — pareiškė Panevėžio rajono „Pašuojų“ kolūčio narys P. Venslavičius, — jis keršydamas net buvo uždraudęs brigadininkams imti mane į darbą. Tačiau tiesa nugalėjo. Kolūkiečiai neišrinko kritikos nemėgstančio pirmininko. Dabar mūsų kolūktui vadovauja naujas pirmininkas drg. Nakas, kuris visada atsiliepia į kiekvieną, nors ir sietinėje spaudoje paskelbtą straipsnelį.

Didelė reikšmė kovojant dėl Partijos iškeltų uždavinių — pavyti ir pralenkti JAV pagal mėsos, pieno ir sviesto gamybą vidutiniškai vienam gyventojui — tenka vietinei spaudai, — pareiškė Radviliškio rajono „Naujo pavasario“ kolūčio pirmininkas drg. Masiulis.

Lietuvos TSR Tarybinų rašytojų sąjungos valdybos sekretorius drg. M. Sluckis kaimo korespondentus kvietė rašyti nuoširdžiau, nuolat mokytis, būti pavyzdžiu kitiems darbo žmonėms.

Labai svarbu pastebėti trūkumus, bet dar svarbiau nurodyti, kaip juos ištaisyti, — pabrėžė kalbėtojas.

Drg. Sluckis pasiūlė, kad mokykliniam jaunimui būtų leidžiamas specialus žurnalas.

Lietuvos Komunistų partijos Centro Komiteto sekretorius drg. V. Niunka plačiai papasakojo respublikinio kaimo korespondentų suvažiavimo delegatams apie didžiulį šalies ir, atskirai imant, Lietuvos žemės ūkio suklestėjimą po TSKP CK rugsėjo Plenumo ir Tarybų Sąjungos Komunistų partijos XX suvažiavimo.

Suvažiavimo metu Lietuvos TSR Aukščiausiosios Tarybos Prezidiumo Pirmininko pavaduotojas M. Juncas-Kučinskas nuoširdžiai pasveikino kaimo korespondentus ir apdovanojėms spaudos darbuotojams įteikė Lietuvos TSR Aukščiausiosios Tarybos Prezidiumo Garbės raštus.

Korespondentų suvažiavimo metu buvo leidžiamas daugia-
tiražinis satyris-
nis biuletėnis
„Sveiki gyvil“

Su dideliu pakilimu suvažiavimo dalyviai priėmė Kreipimąsi į visus Tarybų Lietuvos kaimo korespondentus.

(ELTA).

Korespondentų suvažiavimo posėdžių salės bendras vaizdas.

TAI BUVO PRIEŠ 40 METU

Motery demonstracija Vilniuje

1917 metų vasarą Vilniuje įvyko masinė moterų demonstracija, kurios priešastis buvo kaizerinės okupacinės valdžios organų duonos išdavimo normų sumažinimas. Tai labai smarkiai paveikė ir be to labai sunkią ekonominę gyventojų padėtį. Minios darbo moterų — karvių našlių, bedarbių žmonių, badaujančių vaikų motinų nuvyko prie vokiečių komendantūros pastato protestuodami prieš naują žiaurią okupacinės valdžios priemonę.

Tik padedant ginkluotiems kariams, kurie beginkles moteris sutiko buvusioje Lukiškių aikštėje,

okupantams pavyko išvairuoti demonstraciją. Tačiau valdžios organai buvo priversti palaikyti tas pačias duonos normas.

Masinis mitingas prieš buržuazijos represijas

1917 metų rugpjūčio 9 d. „Tiesos“ laikraštis pranešė apie masinį Lietuvos darbo žmonių — pirmojo pasaulinio karo pabėgėlių — mitingą. Mitingas vyko liepos 16(29) d. Petrograde. Jo dalyviai, pasipiktinę antilaudine imperialistine Laikinosios vyriausybės politika, priėmė protesto rezoliuciją prieš buržuazinės vyriausybės šalyje vykdomas represijas ir prieš agresyvią Laikinosios vyriausybės politiką.

Visos Rusijos lietuvių-bolševikų pasitarimas

1917 metų liepos 18—19 d. d. (liepos 31 d. — rugpjūčio 1 d.) įvyko Visos Rusijos lietuvių-bolševikų pasitarimas.

Pasitarime priimtoje rezoliucijoje buvo sakoma, kad lietuvių - bolševikų partinės organizacijos negali blokuotis su lietuvišiais socialdemokratais (menševikais) ir turi demaskuoti jų oportunistą. Rezoliucijoje taip pat buvo pabrėžiamas bolševikų nesitaikstymas su liaudininkais.

PER PENKIAS DIENAS

Organizuotai kerta javus Jonavos rajono „Lenino keliu“ žemės ūkio artelės kolūkiečiai. Darčiau nuėmimo darbus atlika daugiau kaip 100 žmonių. Per pirmąsias dvi dienas nupiauta 65 ha rugių. Kolūkiečiai įsipareigojo nupauti žemkenčius per 5 darbo dienas. Pui-

DIDĖJA PIENO PRIMELŽIMAS

J. KREGLYTĖ
„Naujo gyvenimo“
kolūkiečio raguočių fermos
vedėja

Prėjusiais metais mūsų kolūkyje iš kiekvienos karvės buvo primelžta po 1.133 kilogramus pieno, o kiekvienam 100 hektarų žemės naudmenų teko po 59,9 centnerio. Toks rezultatas mūsų gyvulininkystės darbuotojų negalėjo patenkinti. Išanalizavus kolūkyje esamas galimybes, gyvulininkystės darbuotojai įsipareigojo šiais metais primelžti iš kiekvienos karvės mažiau kaip po 1.700 litrų, o kiekvienam šimtui hektarų žemės naudmenų pagaminti po 105 centnerius pieno.

Kaipgi vykdomi prisilimti įsipareigojimai? Tenka pasakyti, kad gyvulininkystės darbuotojai nesigaili jėgų kovojant dėl prisilimtų įsipareigojimų įvykdymo. Jei žiemos mėnesiais iš kiekvienos karvės per dieną būdavo primelžiama tik po 3—4 litrus pieno, tai dabartiniu metu per dieną gaunama vidutiniškai po 11 litrų. Smarkų pieno primelžimo padidėjimą nulėmė karvių priežiūros pagerinimas. Karvių banda suskirstyta į 4

po 78 centnerius pieno. Iki metų pabaigos dar liko 5 mėnesiai. Norint įvykdyti savo įsipareigojimus šiuo laikotarpiu, reikalinga primelžti iš kiekvienos karvės maždaug po 150 litrų pieno kiekvieną mėnesį. Turint mintyje tai, kad rugpjūčio, rugsėjo mėnesiais bus primelžiama žymiai didesnis pieno kiekis, galima drąsiai sakyti, kad savo įsipareigojimus ne tik įvykdysime, bet ir žymiai juos viršysime.

Pasiekti gerus rezultatus labai daug padėjo naujai pertvarkytas melžėjų darbo apmokėjimas. Kiekviena melžėja už primelžtą 100 litrų pieno gauna po 1,7 darbadienio ir 5 procentą pieno nuo bendro kiekio. Todėl dabartiniu metu melžėjoms per dieną užskaitoma po 2—2,5 ir daugiau darbadienių, o mėnesio pabaigoje jos gauna po 100—200 litrų pieno. Be to, didelę reikšmę melžėjų darbo aktyvumui kelti turi socialistinis lenktyniavimas, kurio rezultatai skelbiami kiekvieno mėnesio pabaigoje. Ketvir-

ir varpinės retakerės bei šakniastiebinės žolės. Žolės sėti geriausia po lietaus, nes drėgnoje žemėje jos greičiau sudygsta. Žolės gali būti sėjamos grūdų ir linų sėjamosiomis mašinomis nuėmus sėklavamzdžius. Tinka ir trąšų barstomosios mašinos. Kad išsėjamoji masė būtų didesnė ir sėklos lygiau išsistėtų, prieš sėją jos sumaišomos su 4—8 kartus didesniu, negu sėklų kiekis, piuvėnų, smulkių durpių arba drėgnų žemių kiekiu.

Durpynai arba šiaip purios dirvos prieš žolių sėją voluojamos sunkiu volu. Respublikos kolūkiečiai ir MTS turi dėti visas pastangas, kad kuo geriausiai sunaudotų vasaros metų kultūrinėms ganykloms ir pievoms įsėti.

Agr. B. Kriukelis

kiečiai dirba javapiovių mašinistai Aleksas Rogelis, Jonas Černeckas, pėdų rišėjos Valė Autukaitė, Adėlė Rogelytė, Domicilė Rimkienė, Stasė Miliuškaitė. Nuotraukoje: numiami žiemkenčiai „Lenino keliu“ kolūkyje. Priešakyje — pirmaujandios pėdų rišėjos Stasė Miliuškaitė (kairėje) ir Adėlė Rogelytė, viršijandios išdirbio normas 40—45 procentais.

M. Ogajaus (ELTA) nuotrauka.

čio bėgyje pasiekus geriausius rezultatus, melžėjai yra įteikiama pereinamoji raudonoji vėliavėlė ir 50 rublių premija. Dabartiniu metu ją turi melžėja Aleksiejūtė. Bet ją, nors ir nežymiai, jau pralenkė Puriuškytė. Kuri laikmės pereinamąją raudonąją vėliavėlę ir piniginę premiją paaiškės suvedus ketvirčio rezultatus.

Didelę reikšmę pieno gamybos didinimui turi karvių bergždumo likvidavimas. Šiam klausimui melžėjos skiria didelį dėmesį. Šiuo metu jau sukerpta 70 karvių. Tai — daugiau kaip pusė viso karvių skaičiaus. O tokių melžėjų, kaip Puriuškytės ir Aleksiejūtės, yra likę nesukerpta tik po 2 karves. Mūsų pasiekti rezultatai dar nėra dideli ir, aišku, jie negali mūsų patenkinti. Ateityje mes numatome padidinti karvių skaičių. Jau sekančiais metais turėsime 150 karvių, o iki 1960 metų karvių skaičių padidinsime iki 200 štukų. Tai leis žymiai padidinti pieno gamybą kiekvienam šimtui hektarų žemės naudmenų.

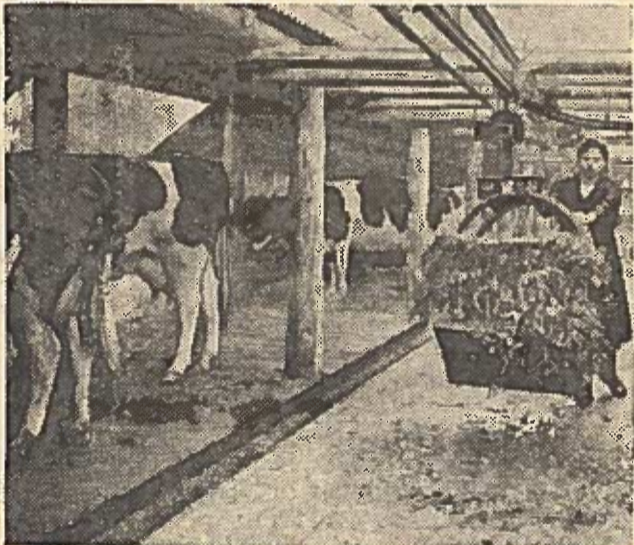
Po gimtąjį kraštą

Salų žemės ūkio technikumui absolventai surengė ekskursiją po Lietuvos TSR. Ekskursijos metu jie lankėsi Panevėžyje, Klaipėdoje, Kaune ir kituose miestuose, pabuvojo eilėje tarybinių ūkių, kur susipažino su juose vystoma gamyba bei darbo organizavimu.

A. Marozas

Vasaros stovykla galvijams

MASKVOS SRITIS. Brokicko rajono „Nikonovsko“ tarybinio ūkio darbuotojai daug dėmesio skiria gyvulių priežiūros gerinimui. 600 tarybinio ūkio stambųjų raguočių laikomi vasaros stovyklose. Neseniai pastatyta vasaros stovykla 150 raguočių, kurioje įrengtos automatinės girdyklos, kabantis kelias, elektrinio melžimo aparatai, pašarų virtuvė. Žaliojo konvejerio laukai, esantieji aplink stovyklą, leidžia aprūpinti gyvulius žaliaja mase per visą vasarą.

Nuotraukoje: nauja vasaros stovykla karvėms. Šėrikė V. Lysova veža žaliąjį pašarą gyvuliams. L. Garbačiovos (TASS) nuotrauka.

Šį pavasarį dėl sėklų trūkumo respublikos kolūkiečiai maža įsėjo kultūrinių pievų ir ganyklų. Dabar kolūktuose nuimamas daugiametis žolių sėklų derlius. Sėklų kolūkiečiai turės. Kyla klausimas, ar galima naujo derliaus žolių sėklomis dabar, — vasaros metu, įsėti numatytas sukultūrinti pievas ir ganyklas?

Radviliškio pelkių bandymo stoties ir daugelio kolūkių bandymai parodė, kad svyravimai labai nežymūs, kad daugiametės žolės vėliau, nei vasaros pabalgoje pasėtos, suspėja iki žiemos sustiprėti, gerai peržiemoja ir sekančiais metais duoda normalų derlių. Tą patį patvirtina ir daugelio kolūkių patyrimas. Todėl drąsiai galima tvirtinti, kad vasaros metas — liepos-rugpjūčio mėnesiai pilnai tinka daugiametis žolių sėjai į ganyklas ir pievas.

Daugiau dėmesio kultūrinėms ganykloms ir pievoms

žolių sėjai į ganyklas ir pievas.

Norint sėkmingai atlikti šį uždavinį, reikia kuo greičiausiai iškulti daugiametis žolių sėklas ir paruošti joms sėti dirvas. Žolės kulti reikia tuojau pat suvežus jas iš lauko. Sėklos tada būna dvigubai daugesnės, negu iškulus jas žiemą arba pavasarį.

Dauguma varpinų žolių lengvai nusikulta paprastomis kuliamosiomis mašinomis. Iškulus sėklas tuoj pat reikia jas valyti. Rimtą dėmesį reikia skirti užbaigti paruošti kultūrinėms žalienoms žemę. Jonavos rajono Molotovo vardo kolūkis šiemet baigia ruošti sėjai 50 ha naujai įsavitų žemių, skirtų kultūrinėms žalienoms. Didelius plo-

tus nususintų ir suartų pelkių turi Vilniaus, Trakų, Kupiškio ir daugelio kitų rajonų kolūkiečiai. Įdirbtos žemės paviršių reikia gerai išlyginti, kad būtų sudarytos vienodos sąlygos žolėms augti. Tai padės taip pat mechanizatoriems mašinomis geriau nuplauti žolės.

Žolės pasėjus žemė čia nebus dirbama daugelį metų, todėl reikia ją gerai patrešti. Jei dirvožemis mineralinis, prieš sėją reikia jį patrešti mėšlu, kompostais arba kitomis organinėmis trąšomis. Taip pat į kiekvieną hektarą būtina išberti po 3 cent superfosfato, po 2 cent kalio druskos ir po 1,5—2 cent amonio sulfato. Durpinį dirvožemį užtenka trešti tik minera-

linėmis fosforo ir kalio trąšomis aukščiau minėtu jų kiekiu. Dalį superfosfato galima pakeisti fosforitmilčiais. Patarlama prieš sėją juos berti didesniais kiekiais — iki 10 cent į ha. Į kultūrinių žalienu mišinius turi įeiti po vieną ar daugiau ankštinių žolių (baltieji, rausvieji, raudonieji dobilai, gargždėnis ir kt.), varpinių retakerių žolių (motiejukai, tikrasis eraičinas, šunažolė ir kt.) ir varpinių šakniastiebinų žolių (pievinė miglė, raudonasis eraičinas ir kt.). Bendras sėklų mišinio kiekis hektarui — 25—30 kg.

Nesant vienų žolių sėklų, galima jas pakeisti kitomis, išlaikant bendrą reikalavimą, kad į mišinį įeitų ankštinės

MUMS RAŠO

SUTVARKYTI PARKĄ

Rokiškio miesto kultūros namai yra gana gražioje aplinkoje. Čia vakarais pasigrožėti kultūros ir poilsio parku ateina miesto gyventojai.

Tačiau jų nuotalka neretai sugadina išlaužyti medeliai, nukritusios ant žemės ir besipainiojančios po kojomis sausos medžių šakos. Nors nuo rajoninio

jaunimo festivalio praejo gana ilgas laikotarpas, bet parke dar žymūs jo pėdsakai; ant žemės dar tebeguli popiergaliai, šukšlės.

Visa tai mato kultūros namų vadovybė, bet sutvarkyti parko aplinkai jokių priemonių nesiima. Rokiškietėiai nori matyti gražų, kultūringą parką.

V. Ragelis

„Netepsi — nevažiuosi“

Neseniai „Pergalės“ kolūkio valdybai padaviau pareiškimą gauti miško medžiagos gyvenamojo namo stogo apdengimui. Pareiškimus taip pat padavė ir daugelis kitų kolūkiečių, kaip Daunys, Lašas, Puknys ir kiti.

Kolūkio valdyba dėl kažkokių priežasčių mūsų pareiškimų nepatenkino. Praėjo kuras laikas ir matau, kaip aukščiau minėti kolūkiečiai išsipliovę lenteles pradėjo dengti stogus.

Neiškentęs aš pasitvairavau, kaip jiems pa-

vyko gauti miško medžiagos.

— Netepsi — nevažiuosi, — atsakė jie man.

Pasirodo, kad eigulis A. Malelė be kolūkio valdybos žinios už šimtą rublių arba už geras vaises „sukombinuoja“ reikiamos miško medžiagos. Tuo tarpu aš to nepadariau, todėl ir nieko negavau.

Ar nevertėtų kolūkio valdybai vieną kartą sudrausti kolūkinio turto švaistytoją Malelę.

J. CIBULSKIS
„Pergalės“ kolūkio kolūkietis

Sudrausti savivaliautoją

Kiekvieną dieną dešimtys kolūkiečių atvyksta į Salų žemės ūkio technikumą mokomojo ūkio Taraldžių malūną. Vieniems čia tenka pabūti dvi ar tris dienas, o kiti susimala ir tą pačią dieną.

„Laimingiausias“ čia būna tie, kurie malūno vedėjui Petriui Erčenko parodo iš kišenės buteliuką. Negana to, Erčenko neretai išduoda miltus mažiau, negu priklauso. Taip „Naujo

gyvenimo“ kolūkio kolūkiečiams Pipiniui ir Petruliui, atvezusiems valcuoti 300 kg kvietų truko 30 kg miltų. Daugeliui kolūkiečių neišduoda kvietų tuo pinigais paimdami į savo kišėnę.

Toks Erčenko sukčiavimas tęsiasi jau seniai. Ar nevertėtų technikumų vadovybei rimtai sudrausti tokius Erčenko savivaliautoją.

J. Saulevičius

REPORTAŽAS

KAIMYNAI ATSLIEKA...

Pasirodo, lenktyniauti ne taip jau lengva, o ypatingai tada, kada kaimynai tikrina jų eigą, suvedami rezultatai. Prieš keletą dienų „Pergalės“ kolūkio gyvulininkystės fermų darbuotojai, žemės ūkio specialistai, valdybos nariai lankėsi pas kaimynus Salomėjos Nėries vardo kolūkyje...

Kaimynai priekabūs

Pergalietėiai apžiūrėjo gyvulininkystės fermas, domėjosi apskaita, brestančiu derliumi laukuose.

— Kiaulių ausys neiškarpytos, nesužymėtos, žodžiu, jos nesveiriamos, negali būti kalbos apie šerikų tarpusavio lenktyniavimą, — pastebėjo pergalietai šerikė Stasė Matickaitė.

— O pas mus dirbi dvi dienas išsiuosęs, kol susveri. Kiaules sveriamė du kartus į mėnesį. Salomėjos Nėries vardo kolūkio kiaulės laikomos garduose, esančiuose prie tvarto, o paršavedės lauko stovykloje.

— Tai jas taip ir laikote po atviru dangumi? — paklausė kažkuris iš svečių.

Pasirodo, kad kolūkis negavo tolio, o iš lentų per tris mėnesius neprisiruošė padaryti stogelių, ir, esant nepalankiam orui, kiaulės neturi pastogės.

Kiaulienos gamyboje pirmauja „Pergalės“ kolūkis, per pusę metų pagaminęs 100 ha ariamos žemės po 2,4 cnt, tai yra aštuonis kartus daugiau, negu praeitais metais, kai tuo tarpu kaimynai, nors ir dideliais žingsniais eina į priekį, tačiau atsilieka. Ne paslaptis, kad šeiminkų paršavedės

daugumoje senos, gyvenančios nuo kolūkio susikūrimo pradžios, nors dokumentai rodo, visai ką kita, neproduktyvios — atveda nedaug paršelių ir tuos pačius silpnus, kurių — nemažas kritimas. Štai pavasarį viena paršavedė atvedė net 20 paršelių, tačiau iš jų paliko tik tai 4. Jėgu pergalietai šerikė S. Matickaitė iš 1 paršavedės jau gavo beveik 10 paršelių, tai nėrietė J. Augulytė tik tai po 6.

Didžiulė svečių grupė, lydima šeiminkų, patraukė per kolūkio laukus į ganyklą, kur laikomos karvės. Klausimams nebuvo galo.

— Kiek kartų melžiate, kuo šeriate, kokios materialinio paskatinimo priemonės?

Karves — rišamos mišiniuose, kurių jau nuganyta virš 20 hektarų. Svečiams keistai atrodė, kad karvės melžiamos tik tai du kartus. Karvės — senos, neproduktyvios. Iš tiesų, žiūriu į bandą, išmėtytą nuo mišinio tamsiai žalios kalvos gūbriuose, ir žinodamas, kad kai kurios iš jų, gaudamos tokį puikų pašarą, duoda tik tai po 2 litrus pieno, nejučiomis pagalvoji, kad didelis katinas ir tai daugiau priverktų.

Dežuruojanti melžėja O. Jasinevičienė, perkėlus karves, atsakinėjo į svečių klausimus, dalinosi rūpesčiais, džiaugėsi materialiniu paskatinimu, juk įlnei ne pirmūnė ir tai gaudanti kas mėnesį beveik po pusantro šimto litrų pieno, o kiek dar pinigais!

Kai buvo paliestas pieno primelžimo klausimas, kolūkio pirmi-

ninkas K. Bitinas šyptelėjo į ūsą.

— Čia mums teks pasispausti ir pasispausime, — užtikrino jis kaimynus.

Pasiziūrėjus į suvestinę, matosi, kad 100 ha naudmenų „Pergalės“ kolūkis liepos 1 d. turi pagaminęs 42 cnt, tai yra dvigubai daugiau, negu kaimynai, nors pastarieji, palyginus su praėjusiais metais, pieno primelžimą padidino 5 kartus.

— O kas gi ten? — paklausė kažkuris iš svečių, ranka rodydamas į miežių lauką, kuriame puslankiu augo mišinys ir pats atsakė. — Eč, tie šposininkai traktorininkai tikriausiai sugalvojo ruošti gegužinę. Mes daugiau prigrėbliam juos, kad tokių šposų nekrėstų.

Reikalinga ir naudinga

— Soclenktynės išjudino žmones, padeda šalinti trūkumus, kelia dirbančiųjų gamybini aktyvumą, — tokios nuomonės laikosi abiejų kolūkių vadovai bei nariai, — o lenktyniauti ir reikalinga, ir naudinga.

Reikia tikėtis, kad nėrietėiai, apsilankę „Pergalėje“, suras nemažai ko pasimokyti, pašalins kaimynų pastebėtus ir nepastebėtus trūkumus.

Lenktyniavimas padeda, lenktyniavimasis stiprina kolūkių žemdirbių draugystę, įkvepia dirbti nenuleidžiant rankų, nesitaikstyti su esančiais trūkumais, o ryžtingai juos šalinti.

V. Lionys

Sparčiai ir organizuotai

Daug organizuotiau negu pernai pradėjo rugiapitūtę „Ragelių“ kolūkio nariai. Pirmosiomis dienomis pirmauja trečioji brigada. Čia nukirsta virš 15 ha rugių. Tokie kolūkiečiai kaip Dapkus, Biečiūnas ir kt. per dieną nukerta po 1 ha rugių. Pėdų rišėjos Dilytė ir Kalvelytė suriša iki 900 pėdų ir sustato į gubas.

A. Statulevičius

NUSAUSINAMOS DIRVOS

Skautvilės rajono „Aušros“ kolūkyje sparčiai tempis vyksta drenavimo darbai: šiais metais čia jau nusausta 170 ha drėgnų dirvų. Dirvų nusausinimo darbuose didelę paramą kolūkui teikia Raseinių MMS melioratoriai.

Nuotraukoje: kolūkio vežikai A. Bagdonas (iš kairės) ir J. Valdotas ruošia vamzdžius pristatyti į drenavimo vietą.

V. Rupšlaukio (ELTA) nuotrauka.

E. ULDUKIS

DĖDĖ KOLIA

(Apsakymas)

1

Traukinys trumpai valandėlei stabtelėjo nedidelėje stotelėje. Išlipo tik būrelis keleivių. Stoties budėtojas atkreipė dėmesį į tai, kad jie tarpusavyje kalbėjo nesuprantama kalba. „Matyt, koklia delegacija“, — nusprendė jis ir davė ženklą garvežio mašinistui.

Trumpai švilptelėjęs, traukinys nubildėjo toliau, o stotelėje išlipo keleiviai, kažko tardamiesi, susibūrė į vieną vietą. Įsiklausęs stoties budėtojas tesuprato tik vieną vienintelį žodį: „Partizanas“. Ir, nors jis buvo išstartas ne baltarusiškai partizan, — o minkštai ir galūne as, budėtojas visdėlto suvokė, ko jie nori.

— Jūs į „Partizano“ kolūki? — paklausė jis, mandagiai palietęs pirštais uniforminės kepurės snapelį.

Neaukštas, dar visai jaunas vyrškis atsakė:

— Taip, jūs atspėjote drauge... Mes — kolūkiečių delegacija iš Lietuvos.

— O, draugai lietuviai! Labai malonu susipažinti, — nudžiugo budėtojas. — Mūsų artimiausi kaimynai...

Jis nusivedė delegaciją į gan aukštą stoties laukiamąjį, pakvietė sėstis, atsiprašė ir kažkur išbėgo.

2

Delegacijos vadovas, tas pats, kuris kalbėjosi su stoties budėtoju, nerimavo. Kol visi kiti delegacijos nariai susėdę gyvai dalinosi įspūdžiais, jis keletą kartų susijaudinęs perėjo laukiamąjį, visai be reikalo glamžydamas rankose skrybėlę. Jo lietas, pabijęs veidas išraudo, akys spindėjo keista šviesa. Buvo matyti, kad jis pergyvena kažką labai svarbaus ir artimo širdžiai. Pagaliau jis stabtelėjo prieš savo bendrakeleivius ir paprašė:

Draugai, kas turite cigarečių? Visi sužiūro į jį nustebę, o jaunutis agronomas nuo Kupiškio šūktelėjo:

— Juk jūs visą kelionę tvirtinote, kad nerūkote...

— Taip! Bet šiandien... Šiandien aš noriu užsirūkyti, draugai.

Tai buvo pasakyta tokiu tonu, kad bendrakeleiviai nepanoro daugiau klausinėti, ir visi kas tik turėjo rūkalų, ištiesė jam savo portsigarus. Jis nesirinkdamas paėmė cigaretę, pridegė ją ir vėl pradėjo žingsniais matuoti laukiamąjį.

Delegatui sustūžalgė tarpusavyje.

Tai buvo žmonės iš įvairių mūsų respublikos kampelių. Tiesa, kelionės metu jie spėjo artimai susidraugauti tarpusavyje. Kiekvienas iš jų jau seniai žinojo, kad agronomas kupiškietis domisi naujomis kviečių sėklomis ir sėkmingai atlieka bandymus gimtame kolūkyje; niekam nesudarė paslapties ir tas faktas, kad jaunutė, nuolat raustanti ir užsidengianti gražutį veidą

3

melžėja iš Salantų važiuoja į baltarusių „Partizano“ kolūki pasimokyti iš vietinių melžėjų patyrimo. Gėdindamasi ji pačioje kelionės pradžioje prisipažino, kad per praėjusius ūkinius metus tepriemelžusi iš kiekvienos karvės vos po pusantro tūkstančio litrų pieno. Stambus, plačiapetis ir nerangus, kaip meška, obelietis kiaulių fermos vedėjas visą kelią kalbėjo apie vienkartinės paršavedės, su kuriomis jam, kaip nusprendė dauguma delegacijos dalyvių, nelabai sekėsi. Plungiškis linų augintojas kaip akies vyzdį saugojo lagaminėlį su sėmenimis, kuriuos vežėsi, ketindamas pasikeisti su baltarusiais. Pagaliau, du pagyvenę kolūkiečiai — žemaitėiai nė minutel nenutraukė ginčo apie arklių veisles.

Ir tik apie delegacijos vadovą niekas nieko nežinojo. Žinojo tik, kad jis agronomas, dirba kažkuriame Rokiškio rajono kolūkių ir... viskas. Keltonės metu jis nesikišo į kitų savo bendrakeleivių ginčus, nieko nepasakojo, kaip kiti, apie save. Jis nė valandėlei neatsitraukdavo nuo langelio, ir jo veide nuolat šmėsčiojo lyg tai prisiminimų, lyg tolimų pergyvenimų šešėliai.

Visa delegacija priėjo vieningos nuomonės, kad jų vadovas — abejingas, nuobodus ir labai nemandagus žmogus.

B: d.

TARPTAUTINĒ APŽVALGA

N. A. Bulganino atsakymas j Didziosios Britanijos Ministro pirmininko H. Makmilano laiška

Tarybų Sąjunga ir Didžioji Britanija yra šaly, turinčios skirtingas valstybines santvarkas. Jų tarpe, suprantama yra nesutarimų daugeliu stambių politinių klausimų. Tačiau ši aplinkybė neturi trukdyti joms imtis priemonių protingesniems savitarpio santykiams nustatyti ir siekti įnešti bendrą indėlį į tarptautinio įtempimo mažinimą. Mintis apie tokį abiejų šalių bendrą indėlį į tautų kovą už taikos stiprinimą ir už gerų savitarpiskai naudingų santykių tarp jų išvystymą ypač akcentuojama liepos 25 d. mūsų spaudoje paskelbtame TSRS Ministrų Tarybos Pirmininko N. A. Bulganino laiške Didziosios Britanijos Ministrui pirmininkui H. Makmilanui.

Šis N. A. Bulganino laiškas yra atsakymas j H. Makmilano birželio 14 d. laiška ir jame išdėstomas Tarybinės vyriausybės požiūris į svarbiausius šiuolaikinio

tarptautinio gyvenimo klausimus.

Tarybinės vyriausybės vadovas primena apie mūsų pasiūlymą neatidėlojant nutraukti arba nors sustabdyti 2—3 metams atominio ir vandenilinio ginklo bandymus. „Deja, — toliau sakoma laiške, — mūsų pastangos nutraukti branduolinius bandymus nesulaukia Didziosios Britanijos vyriausybės paramos.“ Žymi vieta atsakomajame laiške skirta būtinumui nutraukti ginklavimosi varžbas ir dabar Londone vykstančioms deryboms SNO Nusiginklavimo komisijos pakomitetyje. Kaip pažymima laiške, tarybiniams vadovams „susidaro įspūdis, jog Didziosios Britanijos vyriausybė sudaro tokią padėtį, kai toliau kaupiamos ir tobulinamos labiausiai naikinančios ir griaušančios kariavimo priemonės, ir tai pridedama nesibaigiančiomis kalbomis apie norą nusiginkluoti.“

Nauja kinokomedija

Lietuvos kinostudija, dar taip neseniai pradėjusi savo kelią meninių kinofilmų gamyboje, vėl nudžiugino mus nauju savo pastatymu — komedija „Kol nevėlu“ (Scenarijus V. Savelos, M. Antonenkovo, I. Rudo, režisieriai-statytojai J. Fogelmanas ir V. Žalkevičius).

Kuo gi nudžiugino žiūrovą pirmoji lietuviška kinokomedija?

Visų pirma tuo, kad tai — savarankiškas mūsų kinostudijos darbas, padaręs pradžią lietuviškos kinokomedijos vystymuisi. Aš neapsilimu išskelti šio filmo gerų ir blogų pusių, kurių, deja, dar yra nemažai. Kartu su daugiataukstančią žiūrovų minia noriu pasidžiaugti šia pirmą kinokomedija, nuširdžiai pasijuokti. O komedijoje tikrai daug vietų, kurios iššaukia žiūrovų tarpe šypsenas, juoką, o kartais net pri-

verčia kvatotis. Gaila tik, kad neretai juokas sukeliamas gan pigiomis priemonėmis. (Aloyzas be kelnų atsisdėda ant karštų žnyplių ir t.t.).

Žiūrovas pamilo daugelį komedijos herojų. O ir kaip nepamilti tokio nuostabaus ir gerą širdžio storulio žvejo Miko, kurio vaidmenį, mano supralimu, be priekaištų sukūrė aktorius P. Žindulis? Nuširdus ir paprastas yra įsimylėjęs Marijoną Domas (akt. J. Čepailis), didžiausią žiūrovų simpatiją nusipelno tetulė Petronėlė (akt. V. Lietuvaitytė).

Nežiūrint visų naujo kinofilmo privalumų, atrodo, jog kinostudijos kolektyvas neišvengė ir kai kurių trūkumų. Žiūrovui, be abejo, jau pažįstamas svarbiausias komedijos herojus Vilius (akt. K. Genys). Iš kur? Išgirdus šį klausimą, prisimena visa ei-

laiške atsispindėjo ir tokie svarbūs uždaviniai, kaip tikrosios saugumo sistemos Europoje sudarymas, padėties pagerinimas ir normalizavimas Artimuosiuose ir Viduriniuosiuose Rytuose, Vokietijos suvienijimas. Visi šie uždaviniai gali būti išspręsti derybomis, tam reikalinga tik gera Vakarų valstybių, jų tarpe Didziosios Britanijos, valia.

N. A. Bulganinas smulkiai nušviečia laiške Anglijos—Tarybų Sąjungos prekybinius santykius ir kultūrinius ryšius. Laiške yra pasiūlymas artimiausiu metu surengti Maskvoje abiejų šalių derybas, kad būtų paruošta priemonių programa kultūrinio ir mokslinio-techninio keltimosi srityje.

Laiške reiškiamas apgailestavimas, kad H. Makmilano birželio 14 d. laiške pareikšta neigiama pažūra beveik į visus tarybinius pasiūlymus, kurie buvo išdėstyti ankstesniame N. A. Bulganino laiške, ir kad jame nėra jokių naujų priimtinių pasiūlymų.

Laiško pabaigoje N. A. Bulganinas reiškia viltį, kad Didziosios Britanijos vyriausybė ateltyje vadovausis atsakomybės jausmu už TSRS ir Didziosios Britanijos savitarpio santykių vystymą teisinga kryptimi abiejų šalių tautų interesais, visuotinės taikos stiprinimo interesais.

G. Podkopajevs

lė matytų kinofilmų, skaitytų knygų. Viliaus paveikslas — ne naujas, daug kur matytas. Jis, kaip ir pridera teigiamam herojui, — vyras be priekaištų: ir doras, ir teisingas, ir sumanus, ir, kaip visuomet, pirmūnas. Sukurtas pagal schemą, jis nebegali smarkiau patraukti žiūrovą, sujaudinti jį. Jau filmo pradžioje galima atspėti, kad Nijolės (akt. I. Leonavičiūtė) širdis ir ranka priklausys Viliui, bet ne Aloyzui.

Ir tikrai. Tuojau po to, kai jūroje susitinka Vilius ir vykstantieji į bažnyčią Nijolė ir Aloyzas, prasideda visa eilė įvykių. Čia ir Aloyzo muštynės su Viliu, ir nesėkmingi Nijolės bandymai tapti žveju, ir visa eilė kitų gan komiškų įvykių bei situacijų,

Pasiruošti linų rovimui

Praktikoje įrodyta, kad geriausias linų rovimas yra ankstyvoji geltonoji brandos stadija. Šiuo metu linai turi mažiausiai sumedėjusį pluoštą ir daigtus sėmenis. Jeigu linai yra išgulę, juos rauti reikia nelaukiant aukščiau minėtos stadijos.

Raunant linus geltonojoje brandos stadijoje pluošto derlius ir kokybę, palyginus su ankstyvąja, dalinai krinta, tačiau gaunamos geriau subrendusios sėklos. Šioje brandimo stadijoje raunami sėkliniai linų plotai.

Būtinai vengti linus rauti drėgnus, nes tada jie nę vienodai džūsta, pradeda kaisti ir apskrečia pelėsiu. Norint gauti aukštos kokybės pluoštą raunant linus, reikia juos rūšiuoti.

Pranašus ir naudingas yra dvigubas linų rovimas. Šiuo būdu pradžioje išraunami ilgi linai, o paskiau trumpesni. Mašinomis raunami linai ne žemesni

J. Taukeris
Panemunėlio Linų fabriko
direktoriaus pavaduotojas
paruošoms

45—50 cm ilgio.

Jeigu po rovimas linai nemirkomi o klojėjami, visų pirma, juos reikia išdžiovinti. Esant gražiam orui, nurauti linai paklojami lauke, kad apvystų ir sustabdytų stiebai, po ko pakeliami ir sutatomi džiovinimui. Geriausiai nurautus linus džiovinti konuso pavidalu sustatant nerištus pėdelius.

Jei linai bus mirkomi žali, juos galima risti į saujes ir tuojau nukaršti galvutes. Prieš merkant, linus reikia at-rūšiuoti, atrenkant sveikus stiebus. Ligtus, pagulusius ir trumpesnius kaip 50 cm linų

stiebus geriau kloti, o ne mirkyti.

Geriausiai linai išmirksta esant 17—18 laipsnių vandens temperatūrai. Linus galima mirkyti lauko linmarkose, natūralinėse vandens daubose ir upių vandens užtėkčiuose. Linų mirkymo laikas priklauso nuo stiebų storio, vandens kokybės, linų rovimas laiko ir t. t. Geriausiai linai atsi-mojėja pakloti lygtose ne pelkėtose pievose, dirvonuose ir didelėse miškų aikštelėse, apaugusiose tankia žole. Atsiklojėjusių linų pluoštas yra pilkšvai sidabrinės spalvos.

Artėja linų rovimas laikas. Kolūkių valdybų, žemės ūkio specialistų pareiga gerai sudoroti šią vertingą kultūrą.

Rokiškio krepšinininkai — zonos finale

Praėjusį penktadienį ir šeštadienį Rokiškyje vyko LTSR spartaklados Panevėžio zonos „B“ pogrupio varžybos, kuriose dalyvavo Obelių, Pandėlio ir Rokiškio vyrų ir Pandėlio rajonų moterų komandos.

Be kovos, neatvykus kitų rajonų moterų rinktinėms, moterų nugalėtojoms tapo pandėlietės.

Vyrų grupėje susitiko Obelių ir Pandėlio krepšinininkai. Jau pirmose žaidimo minutėse išryškėja obeliečių pranašumas ir veda rezultatu 20:4, tuo pačiu laimi kėlinį rezultatu 40:8.

Antrame kėlinyje obeliečiai dar labiau sustiprina pranašumą ir laimi susitikimą rezultatu 88:26.

Dėl nugalėtojo vardo susitiko Obelių ir Rokiškio vyrų rinktinės, nes pandėliečiai, matydami žymų Rokiškio krepšinininkų pranašumą,

atsisakė stoti j kovą.

Kovoje tarp Obelių ir Rokiškio krepšinininkų tuoį išaiškėja pastarųjų pranašumas, ir jie veda rezultatu 13:3. Nors obeliečiai deda visas pastangas rezultatui išlyginti, bet rokiškiečiai vis labiau ir labiau kečia taškų santykį ir laimi kėlinį rezultatu 36:19.

Antrame kėlinyje, obeliečiams šiek tiek pavyko sušvelninti rezultatą, bet rokiškiečiai vis labiau ir labiau atsiplėšia nuo varžovų, ir laimi susitikimą rezultatu 77:45, nors 3 min. prieš rungtynių pabaigą žaidė tik keturiose, kuo obeliečiai vis vien nespėjo pasinaudoti.

Tuo būdu Pandėlio moterų ir Rokiškio vyrų rinktinės š. m. rugpjūčio mėn. 2—4 d. d. kovos Joniškėlyje, zonos finale, dėl teisės patekti į LTSR spartaklados finalą.

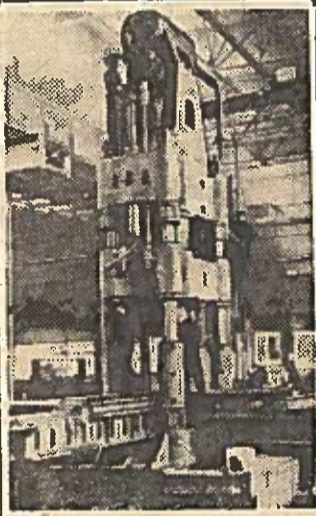
A. Žadelkis

Dar viena nauja aikštelė

Ligi šiol Rokiškio geležinkelio stoties jaunimas neturėjo kur išmėginti savo sportinius gabumus. Neseniai, susirinkę po darbo, gausus stoties jaunimas ėmėsi darbo įrengiant tinklinio aikštelę. Darbo iniciatoriais ir karščiausiais talkininkais buvo A. Aleksiejus, S. Burikovas, P. Armonas ir eilė kitų.

Dabar beveik kiekvienos dienos vakare jaunimas su entuziazmu žaidžia tinklinį. Dienos metu aikštelėje gausu atostogaujančiųjų žemesniųjų klasių moksleivių. Artimiausiu metu geležinkeliečiai galvoja įsirengti krepšinio aikštelę.

R. Replevičius

ČEKOSLOVAKIJOS RESPUBLIKA. Kalvystės presas, pagamintas V. I. Lenino vardo gamykloje Pilzene. Čekoslovakijos telegrafo agentūros nuotrauka.

po kurių seka laiminga atomazga—Aloyzas nieko nepėša, o Vilius—kartu su Nijole. Nepadėjo ir tetulės Petronėlės trisus, ji negailėjo jėgų ir sveikatos tam, kad jos Aloyzas gautų žmoną su kraičiu.

Toks trumpas, nesudėtingas kinokomedijos „Kol nevėlu“ turinys. Žiūrovai, tikisi, kad Lietuvos kinostudija, žengusi gan svarbų žingsnį šiame žanre, ir toliau nepamirš jo. Juo labiau, kad kinokomedijų mums labai ir labai reikia!

E. Ulevičius

Nuotraukoje: kadras iš kinofilmo „Kol nevėlu“... kairėje Ramutė—aktorė R. Kundytė ir Aldona—aktorė G. Rukšėnaitė.

H. Laurinavičiaus (ELTA) nuotr.

Redaktorius A. STAŠYS